

Arrest

nr. 145 290 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 november 2014 die een einde te stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. PRESTI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 1 maart 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. Nadat zij ambtshalve was afgevoerd van het vreemdelingenregister diende verzoekster, in functie van haar echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 26 november 2014 ten aanzien van verzoekster de beslissing om een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissingen, die verzoekster op 23 december 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: [F.H.M.H.M.]

Nationaliteit :Nederland

[...]

+ minderjarig kind: [K.J.A.P.]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

De betrokkene verkreeg het recht op verblijf in functie van de echtgenoot Dhr [S.M.]. De echtgenoot van betrokkene kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980. Er werd om die reden dan ook, overeenkomstig art. 42 bis van diezelfde wet, een einde gesteld aan zijn verblijf.

Overeenkomstig art. 42ter §1,1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de echtgenote, [F.H.M.H.M.], aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd heeft.

Er werden wel loonfiches voorgelegd van de tewerkstelling van betrokkene maar het betreft hier slechts marginale tewerkstelling en bovendien blijkt uit de brieven van het OCMW dat zij zich hier aangemeld heeft voor leefloon en dit ook ontvangt sinds augustus 2014. Het leefloon bedraagt beduidend meer dan het inkomen uit haar tewerkstelling. Zij is dus eigenlijk grotendeels ten laste van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene kan bijgevolg het verblijfsrecht niet in eigen hoofde behouden.

Er dient bijgevolg ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van haar minderjarig kind, [K.J.A.P.], dat haar vervoegd heeft, dit overeenkomstig art. 42ter §1,1° of 42 quater §1,1° van de wet van 15.12.1980. Het kind verkreeg immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met haar moeder.

Er werden verder geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 22.09.2014 (betekend op 30.09.2014) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42 ter §1, 3e lid (EU-familielid) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Rekening gehouden met de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie, is het bijgevolg redelijk te stellen dat betrokkenen zonder problemen in staat moeten zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 / 57 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiele motiveringsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“De motieven in de bestreden beslissing zijn niet deugdelijk. Schending van het materiële en formele motiveringsbeginsel.

Aangezien verwerende partij stelt dat verzoekster haar verblijfsrecht verkreeg in functie van haar echtgenoot, dhr. [S.M.].

Aangezien verwerende partij een einde heeft gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster en haar minderjarig kind om reden dat aan het verblijfsrecht van haar echtgenoot een einde werd gesteld, zoals gesteld in artikel 42ter, §1, 1° wet van 15.12.1980.

De feiten waarnaar wordt verwezen door de Staatssecretaris in zijn beslissing kunnen niet aangehaald worden om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster. De motivering deugt niet, is niet voldoende en zeker niet draagkrachtig.

Verzoekster wenst vooreerst op te merken dat haar echtgenoot een annulatieberoep instelt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de opzichtsens hem uitgevaardigde Bijlage 21.

Verzoekster betwist in casu uiteraard niet dat haar verblijfsrecht afhankelijk is van het verblijfsrecht van haar echtgenoot, doch wenst te accentueren dat zij alsook haar echtgenoot te goeder trouw zijn en altijd gewerkt hebben. Verzoekster heeft ook in België gewerkt. Zij hebben zich altijd aan hun verplichtingen gehouden en altijd hun steentje bijgedragen. Helaas is dhr. [S.] zonder werk gevallen omdat hij zwaar ziek is (diabetes type II). Ook verzoekster is haar baan kwijt, doch zij is zeer actief op zoek naar een nieuwe baan, maar dit is niet evident. Evenwel, werd haar verblijf zonder meer beëindigd.

Verwerende partij mag er niet zomaar van uit gaan dat verzoekster grotendeels ten laste van het sociale bijstandstelsel is. Dit werd niet voldoende onderzocht.

Bovendien heeft men als EU-burger recht op leefloon, zodat verwerende partij het ontvangen van een leefloon niet kan aanwenden als motivering om een einde te stellen aan het verblijfsrecht. Het ontvangen van een leefloon betekent niet dat er niet zou voldaan zijn om aan de voorwaarden om een verblijfsrecht te behouden. De samenwonende persoon met een gezin ten laste heeft recht op leefloon.

De Staatsecretaris heeft bij het nemen van zijn beslissing geen rekening gehouden met alle feiten en alle elementen, zoals de persoonlijke omstandigheden van verzoekster én die van haar echtgenoot en zijn medische toestand. Alleszins is de Staatsecretaris niet zorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van zijn beslissing. Er werd niet onderzocht of verzoekster op korte termijn een nieuwe tewerkstelling zou hebben. Evenmin werd onderzocht of verzoekster of haar echtgenoot eigen bestaansmiddelen hebben, rekening houdend met het feit dat zij én haar echtgenoot altijd gewerkt hebben en rekening houdend met de hangende aanvraag voor de FOD Sociale Zekerheid die haar echtgenoot heeft ingediend. Verwerende partij kon en mocht er niet zo maar van uitgaan dat geen bewijs wordt geleverd van eigen bestaansmiddelen.

De Staatssecretaris kan zijn beslissing niet motiveren op basis van de aangehaalde feiten.

Aangezien verwerende partij verzoekster haar echtgenoot zijn verblijf beëindigd heeft om reden dat hij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden, zoals gesteld in artikel 40§4, 1e lid, 2° wet van 15.12.1980.

Hij zou geen voldoende bestaansmiddelen hebben. Echter werd hieromtrent geen onderzoek gevoerd.

Volgens verwerende partij heeft dhr. [S.] een aanvraag gedaan ter evaluatie van de handicap bij de FOD Sociale Zekerheid maar hij zou niet hebben aangetoond of hij in aanmerking komt voor een

tegemoetkoming. Inderdaad, had dhr. [S.] alsdan de beslissing van de FOD Sociale Zekerheid nog niet ontvangen. Evenwel werd een einde gesteld aan zijn verblijfsrecht zonder deze beslissing af te wachten. Er werd hem niet de tijd gegeven om de beslissing bij te brengen zodra hij deze zou ontvangen. Verwerende partij ging zonder enig onderzoek en zonder enig bewijs er van uit dat dhr. [S.] of zijn echtgenote niet kon beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Aangezien verwerende partij derhalve niet degelijk motiveert waarom een einde werd gemaakt aan het verblijfsrecht van verzoekster. Evenmin wordt degelijk gemotiveerd dat zij grotendeels ten laste van het sociale bijstandstelsel is.

Verwerende partij dient uiteraard met de nodige zorgvuldigheid de beslissing voor te bereiden alvorens tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel over te gaan.

Vermits verwerende partij op eigen initiatief zulke beslissing treft, mag er worden verwacht dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheid met de nodige ernst ter harte neemt.

Verwerende partij motiveert niet degelijk in welke mate verzoekster haar echtgenoot (aangezien haar verblijfsrecht afhankelijk is van zijn verblijfssituatie) of zijzelf geen bewijs levert van eigen bestaansmiddelen en levert hiervan geen bewijs. Ook dit aspect werd niet eens onderzocht door de verwerende partij. Verwerende partij stelt louter dat het verblijfsrecht van de echtgenoot in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd beëindigd.

Bovendien slaagt verwerende partij er niet in om op een adequate wijze aan te tonen dat verzoekster en haar echtgenoot effectief geen voldoende bestaansmiddelen hebben.

Verwerende partij specificeert daarenboven niet welk onderzoek precies gevoerd is naar de eigen bestaansmiddelen van verzoekster en haar echtgenoot en naar de specifieke situatie van verzoekster. Men verwijst louter naar het gevoerd onderzoek hetwelk uiteraard onvoldoende is.

Indien men als Unieburger naar België komt om hier langer dan 3 maanden te verblijven, dan moet men een verklaring van inschrijving aanvragen bij de gemeente. Men kan in België verblijven als werkzoekende, werknemer, zelfstandige, of als economisch niet-actieve Unieburger.

Bovendien onderzoekt verwerende partij niet waarom verzoekster haar echtgenoot niet als werkzoekende of als economisch niet-actieve Unieburger in België zou kunnen verblijven met het gevolg dat verzoekster zelve in dat geval in aanmerking zou komen voor een verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond.

Verwerende partij motiveert niet afdoende waarom verzoekster geen aanspraak zou maken op een verblijfstitel op een andere rechtsgrond, temeer daar haar verblijfsrecht afhankelijk is van deze van haar echtgenoot.

De feiten waarnaar wordt verwezen door de Staatssecretaris in zijn beslissing kunnen niet aangehaald worden om een einde te stellen van het verblijfsrecht van verzoekster. De motivering deugt niet, is niet voldoende en zeker niet draagkrachtig.

Verwerende partij dient uiteraard met de nodige zorgvuldigheid de beslissing voor te bereiden alvorens tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel over te gaan.

De Staatssecretaris kan zijn beslissing niet steunen op art. 42ter § 1, 1° wet van 15.12.1980. Er kan geen einde aan het verblijfsrecht van verzoekster worden genomen op basis van dit artikel.

Om reden dat een einde werd gemaakt aan het verblijfsrecht van haar echtgenoot (op basis van art. 42bis § 1 wet van 15.12.1980) werd ook een einde gemaakt aan het verblijfsrecht van verzoekster.

Dit artikel stipuleert:

§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn

gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

In casu levert de verwerende partij geen enkel bewijs dat verzoekster een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel. Bovendien kende de verwerende partij de beslissing van het FOD Sociale Zekerheid niet op het ogenblik van de beslissing dd. 26.11.2014. Verwerende partij heeft deze beslissing ook niet afgewacht, doch ging onmiddellijk over tot het beëindigen van het verblijfsrecht van verzoekster haar echtgenoot en diens minderjarige kinderen. Noch minder wordt bewijs geleverd en werd onderzocht dat verzoekster haar echtgenoot niet meer zou voldoen aan art. 40§4 of 40bis §4. Er is geen onderzoek gebeurd door verwerende partij.

Verweerder draagt nochtans de bewijslast. Zij moet bewijzen dat verzoekster haar echtgenoot niet meer voldoet aan voormelde artikelen: 42bis§1, 40§4 en 40bis§4 Vreemdelingenwet. Dit werd niet onderzocht. Verzoekster verwijst naar de arresten van de RVV dd. 28.10.2014 waarin werd gesteld dat verwerende partij de bewijslast draagt (stukken 3-4).

Er werd niet onderzocht of verzoekster voldeed aan de voorwaarden van art. 40§4 of art. 40bis §2 Vreemdelingenwet.

Er is geen sprake van juridisch aanvaardbare motieven. De beslissing steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en is niet behoorlijk naar recht gemotiveerd. De motieven deugen niet. Minstens had verzoekster de mogelijkheid moeten krijgen om bijkomende stukken bij te brengen of zijn situatie bijkomend toe te lichten. Desalniettemin wordt een einde gesteld aan zijn verblijfsrecht zonder dat hij de mogelijkheid kreeg om bijkomende stukken/informatie bij te brengen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginzelen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Dat het middel bijgevolg ernstig is;

Volgens het zorgvuldigheidsbeginsel moet de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zijn beslissing op zorgvuldige wijze voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van zijn beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579.) Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Indien de Staatsecretaris het dossier van verzoekster grondig had onderzocht, zou dergelijke beslissing nooit genomen kunnen worden. Er werd geen rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoekster (zie supra). Alleszins werd geen rekening gehouden met alle feiten. Indien de Staatsecretaris rekening had gehouden met alle elementen zou hij nooit dergelijke beslissing hebben kunnen nemen. De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende, draagkrachtige motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Indien de Staatsecretaris hieraan had voldaan zou hij nooit dergelijke beslissing kunnen nemen. Hij heeft zich niet grondig voorbereid en alleszins niet met alle feiten en elementen rekening gehouden.”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de

motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat verzoekster een recht op verblijf van meer dan drie maanden verwierf in functie van haar echtgenoot en dat diens recht op verblijf van meer dan drie maanden werd beëindigd. Er wordt tevens toegelicht dat zij geen recht op verblijf los van haar echtgenoot kan genieten, nu werd vastgesteld dat zij slechts marginaal is tewerkgesteld en zij grotendeels ten laste is van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Inzake de stelling van verzoekster dat verweerder geen motivering heeft voorzien met betrekking tot de redenen waarom ten aanzien van haar echtgenoot het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt beëindigd en de precieze gronden op basis waarvan werd geconcludeerd dat haar echtgenoot niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, moet worden gesteld dat deze motieven zijn opgenomen in de beslissing die ten aanzien van verzoeksters echtgenoot werd genomen. Tevens moet worden aangegeven dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat de motieven van de motieven dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

Verzoeksters bewering dat niet wordt gemotiveerd waarom werd geoordeeld dat zij zelf geen voldoende eigen bestaansmiddelen heeft mist verder feitelijke grondslag. Verweerder heeft namelijk melding gemaakt van het gegeven dat hij vaststelde dat verzoekster slechts een beperkt inkomen had uit een tewerkstelling en grotendeels afhankelijk was van steunverlening door het OCMW.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van de 42ter, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42ter, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;”

Het is niet betwist dat verzoekster tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten in functie van haar Nederlandse echtgenoot en dat diens recht op verblijf van meer dan drie maanden werd beëindigd. Door erop te wijzen dat haar echtgenoot een beroep instelde tegen de ten aanzien van hem genomen beslissing waarbij een einde werd gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden toont verzoekster niet aan dat deze beslissing door enig gebrek is aangetast of dat deze niet aan de basis kan liggen van een beslissing die ten aanzien van haar wordt genomen. De beslissingen van verweerder dienen daarenboven te worden vermoed in overeenstemming met de wet te zijn genomen zolang zij niet werden vernietigd (RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). De inhoudelijke kritiek van verzoekster met betrekking tot de ten aanzien van haar echtgenoot genomen beslissing is daarnaast niet dienstig, nu deze beslissing op zich niet het voorwerp uitmaakt van voorliggend beroep en deze beslissing hoe dan ook niet werd vernietigd door de Raad. Ook door

toe te lichten dat zij en haar echtgenoot in het verleden hebben gewerkt, dat zij nu werkloos zijn, dat haar echtgenoot ziek is en dat het niet evident is om werk te vinden toont verzoekster niet aan dat verweerder verkeerdelijk tot het besluit kwam dat zij haar verblijfsrecht ontleende aan dat van haar echtgenoot en dat de beëindiging van diens verblijfsrecht tot gevolg heeft dat ook haar verblijfsrecht dient te worden beëindigd.

Verweerder heeft ook in aanmerking genomen dat verzoekster de Nederlandse nationaliteit heeft en eventueel los van haar echtgenoot een recht op verblijf van meer dan drie maanden in België zou kunnen laten gelden. Hierbij moet worden aangegeven dat verweerder verzoeksters echtgenoot op 22 september 2014 schriftelijk heeft gevraagd om aan te tonen dat hij een activiteit had die een inkomen genereerde of dat hij op een andere wijze over voldoende bestaansmiddelen beschikte. Verweerder heeft in deze brief ook vermeld dat indien verzoekster een economische activiteit of bestaansmiddelen zou hebben hiervan ook het bewijs mag worden geleverd. Verzoekster en haar echtgenoot hebben in antwoord op dit schrijven het bewijs aangebracht dat een ziekteverzekering werd afgesloten, dat een vragenlijst werd ingevuld inzake de evaluatie van een handicap, dat verzoekster een beperkt inkomen heeft uit een tewerkstelling en dat zij tevens een leefloon ontvangt. Verweerder kon derhalve besluiten dat verzoekster slechts marginaal was tewerkgesteld en werd gesteund door het OCMW. Verzoekster toonde geenszins aan dat zij kan worden beschouwd als werkzoekende, werknemer, zelfstandige of als een vreemdeling die beschikt over voldoende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verzoekster zet uiteen dat zij als burger van de Unie recht heeft op een leefloon, maar toont hiermee niet aan dat verweerder onterecht oordeelde dat zij zelf geen verblijfsrecht kan laten gelden als bedoeld in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. Zij toont dit ook niet aan door te wijzen op het feit dat haar echtgenoot gezondheidsproblemen heeft, door voor te houden dat niet werd onderzocht of zij in de toekomst geen werk zal vinden en door aan te geven dat haar echtgenoot een aanvraag indiende ter evaluatie van zijn handicap.

Aangezien verweerder op correcte gronden heeft gemotiveerd dat verzoekster een leefloon ontvangt kan zij bezwaarlijk voorhouden dat verweerder niet aantoonde dat zij effectief geen voldoende bestaansmiddelen heeft. Bovendien moet worden gesteld dat verzoekster voor de procedure voor de Raad een beroep doet op de kosteloze rechtspleging en op die wijze erkent dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De vraag of verzoekster een onredelijke belasting vormt voor de openbare orde is voorts niet ter zake. Verzoekster kan immers slechts een eigen recht op verblijf van meer dan drie maanden laten gelden indien zij aantoonde dat zij aan de in artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten voldoet en zij bleef op dit punt in gebreke.

De uiteenzetting van verzoekster laat bijgevolg niet toe te besluiten dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.1.2.3. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan evenmin worden geconstateerd. Verweerder heeft de bestreden beslissing tot weigering van verblijf deugdelijk voorbereid. Hij heeft, verzoekster en haar echtgenoot de kans gegeven om hun situatie uiteen te zetten en nuttige overtuigingsstukken over te maken en heeft vervolgens op basis van een grondig onderzoek van de aangebrachte documenten geconcludeerd dat verzoekster niet langer een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

De Staatssecretaris kan niet in alle vrijheid zijn beleidskeuze maken. Hij blijft immers onderworpen aan het redelijkheidsbeginsel. De redelijkheid geldt als grens. De bestreden beslissing is in casu kennelijk onredelijk zodat deze vernietigd dient te worden. Het is ondenkbaar [...] dat een redelijk oordelende overheid, die in dezelfde omstandigheden moet beslissen, dezelfde beslissing zou nemen (RvS 8 april 2011, nr. 212.579).

Er is rechtsleer die stelt dat de motieven de redenen zijn van een bestuurshandeling en dat deze enkel maar aanvaardbaar kunnen zijn als ze redelijk zijn (BOES, M., “Het redelijkheidsbeginsel” in OPDEBEEK, I. en VAN DAMME, M., Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, 178-180).

Ook het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel (RvS 24 januari 2011, nr. 210.624; RvS 21 februari 2011, nr. 211.392). Hiervan is in casu sprake. Het doel is niet evenredig met de aangewende middelen.

Het redelijkheidsbeginsel is evenzeer nauw verbonden met het zorgvuldigheidsbeginsel. Immers, het gedrag van de overheid wordt vergeleken met dat van enig andere normaal voorzichtige en redelijk handelende overheid (LEUS, K., “Het zorgvuldigheidsbeginsel” in OPDEBEEK, I. en VAN DAMME, M., Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, 105). Wanneer de overheid aldus kennelijk onredelijk heeft gehandeld schendt zij tegelijkertijd de zorgvuldigheidsnorm.

De Staatssecretaris heeft kennelijk onredelijk behandeld door totaal geen rekening te houden met verzoeksters situatie en met zijn persoonlijke omstandigheden. Doordat verzoekster ernstig ziek is (diabetes type II), is hij zijn werk verloren. Evenwel kan de verwerende partij de beslissing niet nemen zonder zijn situatie grondig te hebben onderzocht en zonder bewijs te leveren.

De Staatssecretaris heeft zeer onzorgvuldig gehandeld door het nemen van deze beslissing. Indien met bovenstaande elementen en met verzoeksters persoonlijke omstandigheden zou rekening gehouden zijn, zou de Staatssecretaris nooit dergelijke beslissing kunnen nemen.

In casu betreft het een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu meent verzoekster dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel rekening houdende met alle naar voren gebrachte elementen in hoofde van verzoekster en haar echtgenoot die zonder meer aantonen dat verzoekster en haar echtgenoot in casu te goeder trouw waren.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”

3.2.2.1. Het evenredigheidsbeginsel hangt nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, dat slechts geschonden is wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om deze

beginselen geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel staan de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Er dient te worden gesteld dat geenszins blijkt dat verzoekster haar bewering dat zij haar werk verloor omwille van een gezondheidsprobleem enige grond heeft en dat zij in ieder geval aan verweerder nooit enig stuk overmaakte waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij medische problemen heeft. Zij werd nochtans in de mogelijkheid gesteld om dit te doen. Zij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden onredelijk of onevenredig is omdat een argumentatie niet in aanmerking werden genomen waarvan niet blijkt dat deze enige grond heeft. Daarnaast stelt de Raad vast dat verweerder wel rekening heeft gehouden met de gezondheidsproblemen van verzoeksters echtgenoot en niet aannemelijk wordt gemaakt dat het, rekening houdende met het feit dat niet wordt aangetoond dat het niveau van de gezondheidszorg in Nederland niet vergelijkbaar is met deze in België, onredelijk of onevenredig is om de medische problemen van deze Nederlands onderdaan, die nog niet lang in België verblijft en waarvan niet blijkt dat diens banden met zijn land van herkomst zijn verbroken, niet te weerhouden als een reden om geen einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van deze persoon en diens gezinsleden.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, dient te worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien met feitelijke en concrete gegevens wordt aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Verzoekster toont dit evenwel niet aan, zodat niet tot een schending van het gelijkheidsbeginsel kan worden besloten.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij stelt het volgende:

“Volgens het rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel moet de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk zijn. De rechtszoekende moet in staat zijn in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling te voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht (RvS 22 februari 2010, nr. 201.138; RvS 21 februari 2011, nr. 211.392). Volgens het vertrouwensbeginsel moet de overheid de gerechtvaardigde verwachtingen, die zij bij de rechtsonderhorigen heeft gewekt, invullen. De burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid die de overheid in een concreet geval heeft gedaan.

Verzoekster kon erop vertrouwen dat de Staatssecretaris geen einde zou stellen aan haar verblijfsrecht. Indien zij de kans had gekregen had zij kunnen aantonen dat zij wel voldoende eigen bestaansmiddelen heeft.”

3.3.2. Er dient te worden gesteld dat verzoekster wist of behoorde te weten dat verweerder de mogelijkheid had om gedurende een wettelijk bepaalde periode na te gaan of zij nog steeds voldeed aan de vereisten om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te laten gelden en dat verweerder, indien deze vaststelde dat dit niet het geval was, een einde kon stellen aan het toegestane recht op verblijf van meer dan drie maanden. Zij maakt ook niet aannemelijk dat verweerder de geldende rechtsregels niet juist en consequent heeft toegepast.

Er blijkt daarnaast geenszins dat verweerder door de beslissing te nemen om, met toepassing van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet, verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden te beëindigen is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij bepaalde toezeggingen of beloften die hij aan verzoekster zou hebben gedaan niet heeft gerespecteerd.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting bijgevolg niet aan dat verweerder het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel heeft geschonden.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Het gelijkheidsbeginsel vereist dat iedereen die zich in eenzelfde situatie bevindt op gelijke wijze moet worden behandeld. In casu kan de beslissing niet verantwoord worden op een objectieve en redelijke wijze in functie van het doel en de gevolgen van de betrokken bepaling. Er is sprake van een willekeurige behandeling.

Er werd op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster.

De Staatssecretaris heeft dan ook onredelijk gehandeld door het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen waarbij alleszins het gelijkheidsbeginsel werd geschonden. De beslissing dd. 26.11.2014 dient dan ook vernietigd te worden.

De Staatssecretaris heeft een discriminerende beslissing genomen. Immers, zonder rekening te houden met haar situatie werd een einde gesteld aan haar verblijf. Verzoekster kan niet zomaar gelijk gesteld worden met eender wie die een aanvraag tot verblijf indient. Met haar persoonlijke gegevens moet rekening gehouden worden.”

3.4.2. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster met haar betoog omtrent haar persoonlijke situatie opnieuw niet aantoonde dat zij ongelijk werd behandeld, zodat niet kan worden besloten dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Het vierde middel is ongegrond.

3.5.1. Verzoekster voert in een vijfde middel de schending aan van artikel 42ter, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Ter onderbouwing van haar standpunt stelt zij het volgende:

“Verwerende partij levert geen enkel bewijs dat verzoekster haar echtgenoot niet voldoet aan art. 40 § 4 of 40bis §4, evenmin dat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel. Zelfs in het geval dat verzoekster haar echtgenoot ten laste van het sociale bijstandsstelsel is, dan nog wordt geen bewijs geleverd dat hij een onredelijke belasting vormt.

Er wordt geen bewijs geleverd noch werd onderzocht of verzoekster aan de voorwaarden van art. 40§4 of 40bis§2 voldoet.

Er werd niet onderzocht of zij op basis van een andere rechtsgrond in aanmerking komt voor een verblijfstitel.

Bovendien levert verwerende partij geen enkel bewijs dat verzoekster grotendeels ten laste van het sociale bijstandsstelsel is. Verzoekster is actief en intensief op zoek naar werk doch er werd zonder meer een einde gesteld aan haar verblijfsrecht en dat van haar minderjarig kind.”

3.5.2. Met betrekking tot deze grief kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en te herhalen dat verzoekster niet aantoonde dat zij voldeed aan de in artikel 40, § 4 of 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten, zodat verweerder, met toepassing van artikel 42ter, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, kon overgaan tot het beëindigen van verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Het vijfde middel is ongegrond.

3.6.1. Verzoekster beroept zich in wat zij omschrijft als haar zesde middel op haar banden met België.

Haar uiteenzetting luidt als volgt:

“Het minderjarig kind van verzoekster gaat alhier naar school. Het kind heeft geen enkele binding meer met Nederland. Zijn sociaal leven werd hier opgebouwd, zodat het niet humaan is om hem terug te sturen naar Nederland. Het jongste kind in het gezin is alhier geboren. Het argument van verweerder raakt kant noch wal. Het spreekt voor zich dat een terugkeer verregaande gevolgen heeft voor jonge kinderen. Hun leven speelt zich hier af, ze gaan hier naar school en hebben hier een sociaal leven opgebouwd.”

3.6.2. De Raad wijst erop dat onder “*middel*” moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De Raad stelt vast dat verzoekster niet aangeeft welke rechtsregel of welk beginsel zij geschonden acht, zodat niet kan worden besloten dat haar uiteenzetting een middel is in de zin van artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

3.7. De Raad dient tevens vast te stellen dat verzoekster geen middel ontwikkelt dat duidelijk is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dus niet aantoonst dat deze beslissing door enig gebrek is aangetast.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de vernietiging van de bestreden beslissingen kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK